

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4225/2023
26.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Оливера Кантар, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Љиљана Цонић, адвокат из ..., ради поништаја решења и утврђења, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1275/23 од 06.07.2023. године, у седници одржаној 26.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1275/23 од 06.07.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1437/22 од 13.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење тужене бр. ../2019 од 06.05.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је код тужене у радном односу на неодређено време почев од 13.05.2019. године, што је тужена дужна да призна и да трпи. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1275/23 од 06.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене на одређено време, по основу више закључених уговора о раду, због повећаног обима посла код тужене и то по основу уговора од 07.06.2010. године (за период од 14.06.2010. године до 13.12.2010. године), уговора од 10.01.2011. године (за период од 17.01.2011. године до 16.07.2011. године), у вези ког је закључен и анекс уговора 29.06.2011. године (за период од 17.07.2011. године до 16.12.2012. године), на основу којих уговора и анекса уговора тужила је радила на пословима ... . Странке су затим закључиле уговор 06.01.2012. године (за период од 17.01.2012. године до 16.07.2012. године), у вези ког је закључен и анекс уговора 21.06.2012. године (за период од 17.07.2012. године до 16.01.2013. године), уговор 10.01.2013. године (за период од 17.01.2013. године до 16.07.2013. године), анекс уговора 08.07.2013. године (за период од 17.07.2013. године до 16.01.2014. године), ради обављања послова ..., а потом уговор 10.01.2014. године (за период од 17.01.2014. године до 16.04.2014. године), уговор од 29.10.2014. године (за период од 03.11.2014. године до 02.05.2015. године), оба ради обављања послова ... . Тужила је 04.05.2015. године са туженом закључила уговор о раду на одређено време, ради замене привремено одсутне запослене ББ због посебне неге детета, за период од 06.05.2015. године до њеног повратка на рад. Након тога, тужила је са туженом закључила још три сукцесивна уговора о раду на одређено време, сваки због повећаног обима посла, а ради обављања истих послова – ... и то уговор од 09.11.2017. године (за период од 13.11.2017. године до 12.05.2018. године), уговор од 25.04.2018. године (за период од 25.04.2018. године до 13.05.2018. године) и уговор од 06.11.2018. године (за период од 13.11.2018. године до 12.05.2019. године) у укупном трајању од годину и по дана. Решењем тужене бр. ../2019 од 06.05.2019. године тужили је отказан уговор о раду од 06.11.2018. године, због истека рока на који је уговор закључен, закључно са 12.05.2019. године. Тужила је тужбу за поништај решења од 06.05.2019. године и ради утврђења поднела 02.07.2019. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног суда правилно су одлучили нижестепени судови када су одбили, као неоснован тужбени захтев тужиле, правилном применом материјалног права.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...54/09), прописано је да се радни однос заснива за време чије је трајање унапред одређено када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла које траје одређено време и слично, за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Радни однос на одређено време, ради замене привремено одсутног запосленог, може се засновати до повратка привремено одсутног запосленог (став 3.). Радни однос заснован на

одређено време постаје радни однос на неодређено време ако запослени настави да ради најмање 5 радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос (став 4.).

Новелираном одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 75/14 од 21.07.2014. године), прописано је да се уговор о раду може закључити на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1.), односно да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2.), да се прекид краћи од 30 дана не сматра прекидом из става 2. (став 3.) прописано је да се уговор о раду може закључити за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, да изузетно од става 2. уговор о раду на одређено време може да се закључи ако је то потребно због замене привремено одсутног запосленог, до његовог повратка (став 4. тачка 1) и да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама тог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање 5 радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6.).

Према правилима из члана 37. Закона о раду и новелираним одредбама истог члана Закона о раду до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време може доћи у ситуацији ако запослени непрекидно или са прекидима ради дуже од 12, односно 24 месеца, али не и у случају заснивања радног односа на одређено време ради замене привремено одсутног запосленог, у смислу члана 37. став 4. тачка 1. Закона о раду. Радни однос који је заснован из тог разлога може да траје и краће и дуже од 12 односно 24 месеца, али не дуже од саме одсутности запосленог, те у том случају време док се мења одсутни радник не може доћи до преображаја радног односа, јер је то изузетак у смислу члана 37. став 4. Закона у раду.

Тужиља је радила код тужене у периоду од 14.06.2010. године до 02.05.2015. године по основу више закључених уговора и анекса уговора о раду на одређено време због извршења одређеног посла. Дакле, супротно одредби из члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...54/09), тужиља је радила дуже од 12 месеци, што значи да је у моменту престанка радног односа испуњавала услове за утврђење да јој је радни однос прерастао у радни однос на неодређено време. Како је тужиљи уместо заснивања радног односа на неодређено време радни однос престао 02.05.2015. године, то је тога дана имала сазнања о повреди права, од када јој и тече рок од 90 дана за подношење тужбе суду ради заштите овог права из радног односа, па како је тужиља тужбу са захтевом да се утврди да је код тужене у радном односу на неодређено време поднела 02.07.2019. године, то следи да је тужба поднета по протеклу рока прописаног чланом 195. Закона о раду, као су то правилно закључили нижестепени судови и због чега је неоснован овај тужбени захтев тужиље. Околност, што је тужиља након 02.05.2015. године са туженом закључила уговор о раду на одређено време 04.05.2015. године не утиче на испуњеност услова за преображај радног односа, јер је тужиља рад код тужене обављала по другом основу, ради замене одсутне запослене, који је сврстан као рад који се може обављати изузетно, мимо законског ограничења од 24 месеца, односно трајање таквог радног односа одређено је до повратка одсутног запосленог на рад, те у том случају за време док се мења одсутни радник не може доћи до

преображаја радног односа, јер постоји изузетак у смислу члана 37. став 4. Закона у раду. С обзиром на то да је тужила после повратка одсутног запосленог кога је замењивала наставила рад код тужене у периоду од 13.11.2017. године до 12.05.2019. године, то нису испуњени услови из члана 37. Закона о раду за преображај радног односа.

Из наведених разлога, нису испуњени услови за преображај радног односа заснованог на одређено време у радни однос на неодређено време, како су то правилно закључили нижестепени судови. Стога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Уговор о раду који је заснован на одређено време престао је по самом закону на основу одредбе члана 175. Закона о раду, а решење о престанку радног односа има само деклараторни карактер, јер радни однос на одређено време престаје *ex lege* истеком времена на који је заснован, због чега је неоснован тужбени захтев за поништај решења тужене којим је тужили престао радни однос.

Имајући у виду да је тужили законито престао радни однос, неоснован је њен захтев за реинтеграцију у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је применом члана 165. став 1. у вези чл. 153. и 154. ЗПП, одбио захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер трошкови одговора на ревизију нису били нужни и неопходни.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић